

Arrest

nr. 274 085 van 15 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op 10 januari 1980 te Qom te Iran. Tot aan uw vertrek op 13 september 2020 verbleef u samen met uw vrouw, E. B. (...), en uw dochter El. (...) in uw woning te Qom. U behaalde een masterdiploma in de literatuur/Engels en was tot aan uw vertrek uit Iran leerkracht Engels in een talenschool. In 1386 (2007/2008) trouwde u met uw vrouw E. (...). Samen verwelkomde jullie op 24/08/1389 (Gregoriaanse kalender: 14/11/2010) jullie dochter El. (...).

Op 17 of 18 jarige leeftijd ging u via het internet op zoek naar gratis Engelstalige tijdschriften en boeken. Op deze manier ontving u boekjes over het christendom. U las ze maar gaf er verder geen gevolg aan. Naarmate u ouder werd, begon u steeds meer tegenstrijdigheden en slechte zaken in de islam te zien.

Gedurende uw dertiger jaren geloofde u in niets meer totdat u in de winter van 1397 in contact kwam met A. (...), een van uw leerlingen. Na zes maanden vertrouwden jullie elkaar voldoende om over religie te spreken. A. (...) bleek een christen. Na verschillende gesprekken geraakte u zelf ook overtuigd van het christendom en besloot u zich op 15 Khordad 1398 (5 juni 2019) te bekeren. Drie dagen later ging u voor het eerst naar de huiskerk. In de zomer van 1398 nam u zo tot driemaal deel. Tijdens de derde bijeenkomst, kwam M. (...), een ver familielid van u, erbij. Op 1 Shahrivar 1398 (23 augustus 2019) werd u gedoopt in Iran. Op 11 september 2020 organiseerde u een dienst voor uw huiskerkleden bij uw thuis. Na een uurtje werd er aangebeld door agenten van het Ettelaat. Samen met M. (...) ging u via de bovenverdieping een kijkje nemen. De agenten kwamen gewoon binnen, waarop jullie het op een lopen zetten en jullie elk jullie eigen richting gingen. Na een telefoontje met uw broer, kwam u te weten dat u in de problemen zat. Hij zorgde voor een smokkelaar. M. (...) haar nonkel deed hetzelfde. Daags nadien werden jullie opgepikt en naar de grens met Turkije gebracht. Op 13 september 2020 verlieten jullie Iran. Vanuit Turkije reisden jullie per vrachtwagen naar België, alwaar jullie op 24 september 2020 aankwamen. U probeerde nog door te reizen naar Engeland maar liep met valse identiteitsdocumenten tegen de lamp in Brussel Zuid. Op 7 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Vanaf januari 2021 gaat u in België naar de kerk. Met behulp van uw kerk in Spa begon u ook met een website ([www.\(...\).com](http://www.(...).com)) met het doel te prediken en de vragen van o.a. christenen die Farsi spreken te beantwoorden.

U vreest ten gevolge van uw bekering geëxecuteerd te worden door de Iraanse autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw shenasnameh, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw diploma, een brief waaruit blijkt dat u in de protestantse kerk in Spa regelmatig een viering bijwoont en er een doopsel voor u gepland werd, een foto in de school waar u les gaf, een screenshot van uw website, een foto van uw paspoort, een brief van het Koreaanse 'New Life Mission', vijf foto's van christelijke boeken, negen foto's van uw woning in Iran, een Iraans nieuwsartikel, resultaten van een Google zoekopdracht, een screenshot van een WhatsApp conversatie, een visitekaartje van een advocaat in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming vreest u geëxecuteerd te worden door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw bekering tot het christendom (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, 13/04/2021, p. 12; vragenlijst CGVS, 7/12/2020, vraag 4).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst moeten er vraagtekens geplaatst worden bij uw gedrag na aankomst in op het Belgisch grondgebied. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u omstreeks 24 september 2020 in België bent aangekomen (verklaringen DVZ, 7/12/2020, vraag 32). U diende geen verzoek om internationale bescherming in omdat u en uw verre familielid M. (...) van plan waren om naar een veilig land te gaan (CGVS 1 p. 3). Uw smokkelaar vertelde u dat Engeland veilig was (CGVS 1 p. 3). Hierop probeerden jullie met valse documenten in te checken op een trein naar Engeland (CGVS 1 p. 3). Op 25 september 2020 liep u in het Brusselse Zuidstation echter tegen de lamp (CGVS 1 p. 3). Hierop wachtte u alsnog tot 7 oktober 2020 met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Dat uw verzoek vertraging opliep omdat u zich in een weekend probeerde aan te bieden bij het Klein Kasteeltje (CGVS 1 p. 12), kan uw gedrag niet vergoelijken. U wachtte immers alsnog anderhalve week vooraleer u zich ging inschrijven bij de DVZ (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, 07/10/2020). Bovendien verklaarde u aldaar dat u op 1 oktober 2020 België bent binnengekomen, hetgeen niet blijkt te kloppen, gelet op uw verklaring dat u op 25 september 2020 in Brussel-Zuid tegen de lamp liep (CGVS 1 p. 3). Voorgaande vaststellingen zetten ernstige vraagtekens bij uw houding. Deze is bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij mag er aangenomen worden dat de autoriteiten van dat derde land in vertrouwen zou nemen. U koos er echter doelbewust voor om de Belgische

autoriteiten te misleiden met valse documenten en valse verklaringen en bleek u niet gehaast om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in België. Het mag u dan ook niet verbazen dat het geheel van voorgaande afbreuk doet aan uw verklaringen en het geloof in uw motieven geen goed doet.

Hoe dan ook dient er op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw verklaringen met betrekking tot de grondslag van uw probleem, uw bekering tot het christendom, aannemelijk te maken. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. U slaagt hier echter niet in. Zo moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom ten minste opmerkelijk te noemen zijn.

Zo verklaart u in 2002 voor het eerst in contact gekomen te zijn met het christendom (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, 12/05/2021, p. 9). Ook op school had u wel eens gehoord over het christendom (CGVS 1 p. 12). U bestelde via het internet enkele Engelstalige boekjes over het christendom via een Koreaanse organisatie (CGVS 1 p. 12). U las de boeken slechts oppervlakkig maar gaf er verder weinig aandacht aan (CGVS 1 p. 14, 15). Voorgaande is opmerkelijk daar de religie u jaren later blijkbaar wel kon overtuigen. Naarmate u ouder werd begon u als praktiserende moslim tegenstrijdigheden in de islam te zien en begon u zich af te vragen wat er met u zou gebeuren na uw dood (CGVS 1 p. 12). Tussen uw twintigste en dertigste levensjaar bleef u uw best doen om een goede moslim te zijn (CGVS 1 p. 12). Toch kreeg u meer moeite met de geestelijken in uw stad en de regels in islam (CGVS 1 p. 12, 13). Bovendien voelde u zich in de islam alsof er een vonnis boven uw hoofd hing en u als een ter dood veroordeelde op uw lot wachtte, alluderend op het hiernamaals (CGVS 2 p. 14). Zo evolueerde u langzaam aan naar iemand die niet geloofde (CGVS 1 p. 13). Het is opmerkelijk dat u het hiernamaals aanhaalt als een element dat u wegduwde van de islam. In het christendom kan u immers evenzeer in de hel terechtkomen. Ook wat betreft uw kijk op de geestelijken in Iran doet u de wenkbrauwen fronsen. Zo stelt u dat alle Ayatollah op een of andere manier corrupt waren (CGVS 1 p. 12) en u een afkeer kreeg van mensen die symbool staan voor de religie maar er zich niet naar gedragen (CGVS 1 p. 17). Gevraagd waarom u daardoor de religie in zijn geheel zou afschrijven daar er landen zijn die een gematigde islam hanteren, stelt u dat die landen de ware kant van islam niet tonen en er geen gematigde islam bestaat (CGVS 1 p. 17, 18). Voorgaande uitspraak is echter merkwaardig daar u niet eens de Koran in zijn geheel gelezen heeft (CGVS 1 p. 18). Bovendien is het weinig ernstig dat u, iemand die als moslim opgroeide, de islam louter met corruptie, de dag des oordeels en geweld associeert en het gedrag van enkele individuen gelijkstelt met dat van de religie in zijn geheel. Temeer omdat u geconfronteerd met de verschillende pedofiliezaken bij christelijke geestelijken, verklaart nog nooit iets slechts gehoord heeft over het christendom en u in het kader van deze zaak wel de individuen aanduidt als het probleem en niet de religie zelf. Ook met betrekking tot de positie van de vrouw stelt u dat de Koran zeer onvriendelijk is en geweld toestaat (CGVS 2 p. 15). Wanneer u er op wordt gewezen dat zulke zaken ook in de Bijbel omschreven staan, stelt u ze nog niet tegengekomen te zijn en stelt u dat er mogelijks verschillen zijn tussen de twee delen (CGVS 2 p. 15), hetgeen weinig ernstig is. Ook stelt u dat de Koran een verzameling is van verhalen en er zo meer tegenstrijdigheden zijn (CGVS 2 p. 15). Met voorgaande gaat u echter voorbij dat dit ook voor de Bijbel het geval is. De twee maten en gewichten die u toepast op de islam en het christendom zijn dan ook weinig overtuigend en wijzen niet in de richting van een indringend gedachtenproces, diepgaande studie of deugdelijke reflectie voorafgaand uw bekering.

Ook uw verwijzing naar uw afkeer van het geweld in de islam (CGVS 1 p. 12, 16, 17; CGVS 2 p. 15), is bezwaarlijk ernstig te noemen. U stelt dat volgens uw informatie, het christendom geen godsdienst is van geweld (CGVS 1 p. 16). U baseert zich hiervoor op de informatie die u in de huiskerk kreeg en de kerk in België (CGVS 1 p. 16). Beiden zijn echter elementen die u in uw leven zijn gekomen nadat u uw beslissing tot bekering nam en kunnen dan ook bezwaarlijk een rol hebben gespeeld in uw eigenlijke beslissing om toe te treden tot het christendom. Hoe dan ook blijkt dat uw lezing van de Bijbel tot op heden zeer beperkt is (CGVS 1 p. 16; CGVS 2 p. 15). Dat u dan weloverwogen besloten zou hebben om te bekeren naar het christendom, is weinig ernstig. Dat u maar anderhalf jaar bekeerd bent en daardoor slechts drie delen van het Nieuwe Testament heeft gelezen (CGVS 1

p. 17), doet eens te meer afbreuk aan het geloof in een oprechte bekering in uw hoofde. Een bekering is een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van een persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan. Nergens uit uw verklaringen mag blijken dat er in uw hoofde sprake is van zulke studie of reflectie.

Dat de vergeving in het christendom een van de hoekstenen van uw bekering tot het christendom vormt (CGVS 1 p. 17; CGVS 2 p. 14), kan evenmin overtuigen. Vergeving neemt immers ook in de islam een centrale plaats in en ook in de islam is het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah de doorgaans voldoende om vergeven te worden. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u op de hoogte bent van deze mogelijkheid (CGVS 1 p. 18). U stelt evenwel dat er geen gelijkstelling is in de islam en uw zonden in rekening worden gebracht wanneer u dezelfde fout maakt (CGVS 1 p. 18). Dit kan echter niet

gevolgd worden daar er wel degelijk vergiffenis verkregen kan worden. Voorgaande kan dan ook moeilijk bijdragen tot uw overtuigingskracht aangaande het christendom. Evenmin toont u hiermee aan dat u een indringend gedachtenproces of een periode van studie heeft doorlopen voorafgaand uw bekering tot het christendom. Van u een verstandige mens die een godsdienst kan uitpluizen en onderzoek deed, zoals u zelf stelt (CGVS 1 p. 18, 19), kan voorgaande nuance evenwel verwacht worden.

Het geheel van bovenstaande zet ernstige vraagtekens bij uw beweegredenen om te kiezen voor het christendom. Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, waarna hij niet meer in een god geloofde kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. U slaagt hier echter niet in, hetgeen het geloof in een oprechte bekering danig doet afbrokkelen.

Waar u niet kan overtuigen met uw beweegredenen voor uw bekering, doet de snelheid waarmee u uw bekeringsproces doorlopen heeft eveneens de wenkbrauwen fronsen. Zo stelt u dat A. (...) in de winter van 1397 (22 december 2018 – 20 maart 2019) naar uw lessen kwam (CGVS 1 p. 13). Na zes maanden vertelde u hem over uw twijfels over de islam, waarop hij u een film aanraadde over het leven van Jezus (CGVS 1 p. 13). U was onder de indruk en besloot na meer met hem gesproken te hebben en een droom gehad te hebben om u op 15 Khordad 1398 (5 juni 2019) te bekeren (CGVS 1 p. 13). Drie dagen later ging u met A. (...) naar de huiskerk (CGVS 1 p. 13). Gelet op het gegeven dat het zes maanden duurde vooraleer er voldoende vertrouwen geweest zou zijn tussen u en A. (...) (CGVS 1 p. 13), mag de snelheid waarmee u bekeerde, na het zien van een film en het hebben van een droom (CGVS 1 p. 13), verbazen. Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Zoals reeds bovenaan uiteengezet, blijkt niet dat er een deugdelijke studie vooraf is gegaan aan uw bekering. Dat u dan ook nog eens na drie dagen werd verwelkomt in de huiskerk van A. (...) (CGVS 1 p. 13) zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen is allerminst ernstig en getuigt derhalve niet van een oprechte diepgaande bekering. Gelet op de risico's die verbonden zijn met een huiskerkgang of de organisatie ervan valt het overigens niet te begrijpen dat A. (...) u reeds drie dagen na uw vermeende bekering – en gelet op het gebrek aan een diepgaande studie – zou toelaten op een viering. Ook het gegeven dat u amper twee maanden na uw vermeende bekering, op 1 Shahrivar 1398 (23 augustus 2019), zich zou laten dopen is merkwaardig te noemen (CGVS 1 p. 19). Men zou immers van u kunnen verwachten dat vooraleer u het heilige Sacrament dat het doopsel is, tot u neemt, zich zou verdiepen in uw nieuwe religie. Dat u dit niet deed, doet eens te meer twijfels rijzen over de oprechtheid van uw bekering.

Waar u er niet in geslaagd bent te overtuigen van uw beweegredenen voor uw bekering, slaagt u er evenmin in een grondige kennis tentoon te stellen. U bent evenwel in staat om enkele feestdagen te benoemen (CGVS 1 p. 19, 20), hetgeen als een minimum gezien mag worden en vlot te studeren is. Echter wanneer er dieper wordt ingegaan op een feestdag als Pinksteren, een van de belangrijkste dagen voor het christendom, blijkt uw kennis beperkt. Zo werd er u gevraagd wie er een belangrijke toespraak hield bij Pinksteren, hetgeen u niet weet (CGVS 1 p. 19). Voorgaande vormt nochtans de start van het verspreiden van de blijde boodschap. De apostel Petrus nam namelijk het woord en maande de aanwezige menigte aan om zich door middel van het doopsel te keren tot Jezus om vergeving van hun zonden te verkrijgen. Drieduizend mensen gaven gehoor aan zijn oproep. Niet in het minst een opmerkelijke gebeurtenis binnen het christendom. Wanneer u gevraagd werd naar de wetten in het christendom, verwijst u naar de Tien Geboden van Mozes (CGVS 1 p. 17). U komt echter met slechts zes geboden op de proppen en blijkt niet te weten waar in de Bijbel deze terug te vinden zijn (CGVS 1 p. 17). Bovendien verwijst u naar zaterdag als de heilige dag (CGVS 1 p. 17), hetgeen sinds het jaar 321 in het vroegere Romeinse rijk niet meer het geval is en u als trouwe kerkganger die elke zondag naar de kerk gaat (CGVS 1 p. 16, 19) toch wel zou mogen weten. Bovendien wordt er in de Tien Geboden gewag gemaakt van de dag des Heren en geenszins over 'zaterdag' gesproken daar de benamingen van de dagen van de week ten tijde van het Oude Testament simpelweg niet bestonden.

Ook met betrekking tot uw mede huiskerkgenoten blijkt u maar weinig te weten over hun beweegredenen om te bekeren. Zo blijkt u niet te weten wanneer M. (...) bekeerde, wie haar begeleidde, of zij gedoopt werd, en op welke manier haar bekering evolueerde (CGVS 2 p. 8, 9). Voorgaande mag verbazen daar u net omwille van jullie bekering samen jullie land van herkomst ontvluchtte en samen in België internationale bescherming vroegen, samen naar de kerk gaan en samen een religieuze website zouden runnen. Dat jullie enkel over recente gebeurtenissen spreken en dit soort zaken u persoonlijke vragen lijken (CGVS 2 p. 8), is weinig ernstig. Ook over de man die de rechtstreekse aanleiding was voor uw bekering en voorganger was in uw huiskerk, A. (...), blijkt u niet te weten wanneer hij bekeerde of op welke wijze dat proces voor hem gegaan is (CGVS 2 p. 10, 11). Evenmin blijkt u te weten waar hij zijn kennis vandaan haalde. Dat u het hem niet gevraagd heeft omwille van culturele redenen daar dit persoonlijke vragen zijn (CGVS 2 p. 10), is weinig overtuigend. Er kan binnen de Iraanse context, waar voorzichtigheid

voor dit soort zaken geboden is, toch wel verwacht worden dat u zulke zaken zou vragen, al was het maar om voor uzelf enig beeld te kunnen schetsen van de man. Tot overmaat blijkt u ook nog weinig geïnteresseerd in zijn lot (CGVS 2 p. 10). Uw desinteresse in uw mede-lotgenoot en de man die u begeleidde tijdens uw bekering, zegt veel over uw engagement binnen uw vermeende kerkgemeenschap in Iran. Uw desinteresse, doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.

Voorts moet er op gewezen worden dat uw verklaringen aangaande uw huiskerk en de inval ervan evenmin kunnen overtuigen. Zo mag het verbazen dat jullie onder elkaar geen afspraken hadden gemaakt voor wanneer er iets zou misgaan. Enkel toen er vieringen bij u thuis plaatsvonden, hadden jullie een mogelijkheid om via het dak te vluchten indien dat nodig mocht zijn (CGVS 2 p. 13). Op de andere locaties beschikten jullie niet over vluchtroutes (CGVS 2 p. 13), hetgeen bevreemdend is voor een groep die op illegale wijze een religie zou beleven. Temeer omdat u zelf aangeeft dat agenten in Iran zich met de kleinste details moeien (CGVS 1 p. 8). Dat u wanneer er daadwerkelijk iets misging dan geen gebruik zou maken van uw vooraf afgesproken vluchtroute (CGVS 1 p. 14), tart alle verbeelding. Immers mag er van een overheidsorgaan als het Ettelaat (ministerie van informatie) verwacht worden dat wanneer zij een huiskerk binnenvalt, hiertoe voldoende manschappen zou inzetten indien er leden op vlucht slaan. Dat zij slechts met drie personen uw huiskerk zou binnenvallen (CGVS 1 p. 14), is weinig ernstig. Zo ook uw verklaring dat zij zouden aanbellen (CGVS 1 p. 13, 14), waardoor zij u en de overige leden nog de kans zouden bieden om te vluchten. Dat u dan ook nog eens via de voordeur zou ontvlucht zijn (CGVS 1 p. 13, 14), mist alle geloofwaardigheid. Er mag immers van een organisatie als het Ettelaat verwacht worden dat ten minste een van hen jullie buiten zou opwachten indien jullie daadwerkelijk via de trap en uw voordeur naar buiten zouden lopen. Dat dit niet het geval zou geweest zijn, doet danig afbreuk aan het geloof in uw verklaringen en zet ernstige vraagtekens bij uw verklaring dat men uw huiskerk zou zijn binnengevallen. Hetgeen voorafgaat noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering aanwezig geweest te zijn bij een inval van het Ettelaat op een huiskerk.

Vervolgens mag het verbazen dat u uw zaak in Iran niet verder zou opvolgen, hoewel u verklaart dat er wel degelijk eentje loopt bij de rechtbank in Iran (CGVS 1 p. 6). U weet evenwel niet bij welke rechtbank u een zaak zou hebben lopen (CGVS 1 p. 6). U stelt te weten dat u een dossier bij het Ettelaat heeft omdat een vriend van uw broer het gezien zou hebben (CGVS 1 p. 6) maar kan u deze vriend niet bij naam noemen (CGVS 1 p. 6). Voorgaande is des te meer opmerkelijk daar de man u op de hoogte zou gebracht hebben over het gevaar dat u liep in Iran, waarop u het land verlaten zou hebben (CGVS 1 p. 6). Hoe dan ook kan er van u verwacht worden dat u zich afdoende zou informeren en hiertoe stappen zou ondernemen. Al was het maar om uw familie te vrijwaren. U blijkt niet eens een advocaat geconsulteerd te hebben (CGVS 1 p. 7). Gevraagd waarom u geen enkele stap heeft ondernomen in uw zaak en waarom u er niets over weet (CGVS 1 p. 7), stelt u dan weer dat het geen normale zaak is en dat een advocaat er niets aan kan veranderen (CGVS 1 p. 7). Hoe dan ook kan er van u verwacht worden enige interesse te hebben in wat er u mogelijks boven uw hoofd zou hangen. Uw desinteresse doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u opeens via uw broer een advocaat geraadpleegd heeft (CGVS 2 p. 4) hetgeen weinig overtuigend is. Ook nu kan u geen naam geven (CGVS 2 p. 4). Enig objectief bewijs van deze consultatie of een bewijs waaruit kan blijken dat er een zaak tegen u loopt legt u ook niet neer (CGVS 1 p. 6). Bijkomend is het bevreemdend dat u bij de DVZ met geen woord heeft gesproken over een zaak die tegen u gestart zou zijn of loopt (vragenlijst CGVS, vraag 2). Dit werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd. Dat u die informatie op dat moment niet gehad zou hebben (CGVS 1 p. 7), is weinig ernstig. Temeer omdat u verklaart dat men vlak na uw vertrek tot tweemaal bij uw thuis geweest zijn (CGVS 2 p. 5). Wat voorafgaat doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw verklaringen aangaande uw bekering in Iran en de eruit volgende problemen, aannemelijk te maken.

Aangezien uw deelname aan het christelijke leven in België en uw in België opgedane kennis van het christendom voortvloeien uit uw voorgehouden bekering in Iran kan er ook aan de oprechte overtuiging van uw beleving van het christendom in België geen geloof worden gehecht.

U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen (CGVS 1 p. 4, 18; CGVS 2 p. 8, 15) en Bijbelstudie (CGVS 1 p. 19) of omwille van uw christelijke activiteiten op Facebook of uw website (CGVS 1 p. 3, 4, 5, 10; CGVS 2 p. 3, 5, 6, 9). U verklaart in dit kader 5.000 Facebook volgers te hebben (CGVS 2 p. 3). M. (...), met wie u samen een website host, zou over 3.000 Facebook volgers beschikken (CGVS 2 p. 3). Voorgaande komt echter niet overeen met de data die beschikbaar is op jullie profielen. Zo blijkt uit het profiel van M. (...) dat zij over 1.400 volgers beschikt waar het aantal volgers op uw profiel niet zichtbaar is. Hoe dan ook moet er op gewezen worden dat het mogelijk is om tegen betaling het aantal volgers op

een Facebookprofiel op te krikken. Wanneer er wordt gekeken naar de activiteiten op uw profiel, zoals het aantal likes op uw posts, moet worden opgemerkt dat dit geen toonbeeld is van grote activiteit op uw profiel. Eenzelfde conclusie moet gemaakt worden omtrent het Youtube en Twitterkanaal dat u sinds uw laatste persoonlijk onderhoud bent gestart. Uit voorgaande kan dan ook niet opgemaakt worden dat uw profiel de proporties van dat van een influencer aanneemt. Hoe dan ook kan er van u verwacht worden dat u bij een terugkeer naar Iran uw profiel verwijdert.

Wat betreft uw website moet er worden opgemerkt dat gelet op uw beperkte kennis en lezing van de Bijbel, het merkwaardig is dat u een website zou hosten met als doel te prediken en de vragen van christenen die Farsi spreken te beantwoorden (CGVS 1 p. 3). Uit de gegevens van de website blijkt dat de domeinnaam op 25 januari 2021 werd geregistreerd. Hoewel uw foto inderdaad terug te vinden is op de site, valt uw naam nergens te bespeuren. Ook niet bij de domeinregistratie. U toont voor het overige op geen enkele manier aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten op het internet, evenmin dat u hiermee in de problemen zou komen. Voorgaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u hiermee begonnen bent met het doel uw verzoek om internationale bescherming kracht bij te zetten. Wat er ook van zij, er kan van u verwacht worden dat u bij een terugkeer naar Iran, uw website afsluit.

Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw shenasnameh, de foto van uw paspoort uw identiteitskaart en uw huwelijksakte, vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit en uw burgerlijke stand, hetgeen niet ter discussie staat. Uw diploma toont aan dat u onderwijs heeft genoten in Iran.

De brief van de protestantse kerk in Spa staat uw deelname aan bepaalde aspecten van het christelijk leven in België maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de toenadering die u in België tot het christendom zoekt opportunistisch van aard is.

De foto in de school waar u les gaf toont u samen met enkele andere mensen. Hieruit kan niet opgemaakt worden dat er sprake is van een beschermingsnood in uw hoofde. De brief van het Koreaanse 'New Life Mission' geven weer dat iemand christelijke boeken heeft aangevraagd bij de organisatie. Nergens uit dit document mag blijken dat u dit persoonlijk gedaan zou hebben. Evenmin kan opgemaakt worden wanneer deze brief werd opgesteld en naar waar deze verstuurd werd. De foto's van enkele christelijke boeken geven enkele titels weer van publicaties van het Koreaanse 'New Life Mission'. Nergens uit deze foto's mag blijken dat u deze titels persoonlijk heeft aangevraagd of wanneer. Noch toont u hiermee aan dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeerd bent en hierdoor door de Iraanse autoriteiten gevisieerd zou worden. De foto's van uw woning in Iran tonen geven een woning weer. Uit deze stukken kan echter niet opgemaakt worden dat hier om uw woning in Iran gaat. Evenmin kan hieruit blijken dat u een vrees voor vervolging koestert ten gevolge van een bekering in Iran. De screenshot van de website '(...).com' toont aan dat uw foto erop te vinden is. Uw naam valt echter nergens te bespeuren, evenmin kan er uit de gegevens van de website opgemaakt worden dat u daadwerkelijk beheerd of dat u hiermee in de problemen zou komen bij een terugkeer naar Iran.

De foto van het visitekaartje dat u neerlegt geeft de gegevens van een advocaat in Iran weer. Hieruit kan echter niet blijken dat u of uw broer hem ook daadwerkelijk geconsulteerd hebben in het kader van uw vermeende zaak aldaar. De screenshot van een WhatsApp conversatie geeft een gesprek weer. Er kan hieruit niet opgemaakt worden binnen welke context er bepaalde zaken gezegd werden, door wie en wanneer. Bovendien kunnen zulke zaken makkelijk gemanipuleerd of gefabriceerd worden, waardoor het document elke bewijswaarde ontbreekt.

De resultaten van een Google zoekopdracht tonen vonnissen van een Iraanse rechtbank met betrekking tot ter dood veroordelingen van enkele christenen. Deze hebben echter geen betrekking op uw persoon, evenmin kan hieruit opgemaakt dat u, gelet op het gegeven dat er aan de oprechtheid van uw bekering geen geloof kan gehecht worden, door de Iraanse autoriteiten aanzien zou worden als een bekeerling. Het Iraanse nieuwsartikel in verband met een wijziging in de werkwijze waarop advocaten hun contracten kunnen registreren in Iran, heeft betrekking op de werking van de advocatuur in Iran. Nergens uit dit document mag blijken dat u bij een terugkeer naar Iran een vrees om vervolging dient te koesteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "(d)e beoordelingsplicht" en van "(d)e algemene zorgvuldigheidsplicht (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)".

2.1.2. Op 2 mei 2022 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij toelicht dat zij *"volgende nieuwe elementen"* wenst *"voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"*:

1. Actualisering van het bereik van verzoekers activiteiten op sociale media

a) Zoekresultaten op Google en vertaling Google Translate uit het Farsi

b) Ranking van verzoekers website t.o.v. andere gezaghebbende websites over het christendom in Iran

c) Statistieken sociale media

d) Interacties op Twitter

e) Vergelijking met de activiteiten op Twitter van de gezaghebbende organisatie *"Article 18"*

2. Nieuwsbrief van de Protestantse Kerk van Spa

3. Article 18, *"Christian converts given maximum five-year sentences under penal code amendments"*

4. Arbeidscontract".

Verzoekende partij stelt dat deze documenten de elementen aangebracht in het verzoekschrift staven. Ze geeft bij elk van de voormelde stukken uitgebreid toelichting en merkt op dat *"Uit de elementen uiteengezet in het verzoekschrift alsook in huidige aanvullende nota blijkt dat verzoekers geloofsovertuiging een dermate fundamenteel aspect is van de identiteit of de morele integriteit van verzoeker dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Verder voert hij een groot aantal activiteiten met betrekking tot het christendom vanuit België, die hoogstwaarschijnlijk gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten. Ook blijkt uit de algemene informatie dat bekeerde christenen in Iran tot op vandaag slachtoffer zijn van ernstige vervolging."*

Verzoekende partij meent dat de vluchtelingenstatus haar bijgevolg dient te worden toegekend.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over

zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij vreest geëxecuteerd te worden door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van haar bekering tot het christendom (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 12; vragenlijst CGVS, vraag 4).

2.2.4. De Raad duidt er vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran, haar geloofsactiviteiten aldaar en de hieraan gelinkte problemen in Iran. In het bijzonder wordt dienaangaande immers door verwerende partij vastgesteld dat (A) haar gedrag na aankomst op het Belgisch grondgebied haaks staat op de door haar beweerde nood aan internationale bescherming; (B) zij er niet in geslaagd is om haar verklaringen met betrekking tot de grondslag van haar probleem, haar bekering tot het christendom, aannemelijk te maken, nu (i) haar verklaringen omtrent haar beweegredenen om te kiezen voor het christendom niet kunnen overtuigen, (ii) de snelheid waarmee zij haar bekeringsproces doorlopen heeft eveneens onaannemelijk is, (iii) zij er evenmin in slaagt een grondige kennis van het christendom tentoon te stellen, (iv) zij ook met betrekking tot haar mede huiskerkgenoten maar weinig blijkt te weten over hun beweegredenen om te bekeren en zij ook weinig geïnteresseerd blijkt te zijn in het lot van A., haar medelotgenoot en tevens de man die haar begeleidde tijdens haar bekering; (C) haar verklaringen aangaande haar huiskerk en de inval ervan evenmin kunnen overtuigen; (D) het niet aannemelijk is dat zij haar zaak in Iran niet verder zou opvolgen, hoewel zij verklaart dat er wel degelijk eentje loopt bij de rechtbank, waarbij verwerende partij het tevens ongeloofwaardig acht dat (i) zij de naam niet ken van de vriend van haar broer die gezien zou hebben dat zij een dossier bij het Ettelaat heeft, (ii) uit haar verklaringen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat zij niet eens een advocaat geconsulteerd had, (iii) waar uit haar tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat zij opeens via haar broer een advocaat geraadpleegd zou hebben, zij evenwel geen naam kan geven en zij evenmin enig objectief bewijs van deze consultatie of een bewijs waaruit kan blijken dat er een zaak tegen haar loopt, neerlegt, en (iv) zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gesproken over een zaak die tegen haar gestart zou zijn of loopt, terwijl dit haar nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten aangehaald die van aard zijn voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.5.1. Inzake de motivering dat haar gedrag na aankomst op het Belgisch grondgebied haaks staat op de door haar beweerde nood aan internationale bescherming, werpt verzoekende partij op dat zij haar verzoek zo snel mogelijk indiende, namelijk op 28 september 2020, zo zou blijken uit een document d.d. 28 september 2020 dat haar overhandigd werd door Fedasil bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming (zie bijlage 13 van het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het document waarnaar verzoekende partij verwijst louter blijkt dat haar op 28 september 2020 een opvangplaats in Klein Kasteeltje toegewezen werd door Fedasil en dat zij medische onderzoeken onderging. Dat zij die dag een verzoek om internationale bescherming indiende, zoals zij lijkt voor te houden, blijkt hieruit evenwel niet. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoekende partij tot 7 oktober 2020 wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, stuk 8, 'deel DVZ', bijlage 26). Door verwerende partij wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van beschermen en de autoriteiten van dat derde land in vertrouwen zou nemen. Dat verzoekende partij er evenwel doelbewust voor koos om de Belgische autoriteiten te misleiden met valse documenten en valse verklaringen (zie notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 3) en evenmin gehaast bleek te zijn om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in België, ondergraaft dan ook wel degelijk op ernstige wijze de door haar beweerde nood aan internationale bescherming.

2.2.6.1. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan haar bekering tot het christendom. Verzoekende partij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij wijst erop dat zij haar bekeringsproces duidelijk en uitgebreid uiteenzette doorheen haar twee persoonlijke onderhouds.

2.2.6.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *"in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren."* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

Vooreerst duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar beweegredenen om te kiezen voor het christendom niet kunnen overtuigen.

Ten eerste wijst verwerende partij er in dit verband op dat haar verklaringen aangaande het verloop van haar ontluikende interesse in het christendom opmerkelijk zijn: *"Zo moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom ten minste opmerkelijk te noemen zijn."*

Zo verklaart u in 2002 voor het eerst in contact gekomen te zijn met het christendom (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, 12/05/2021, p. 9). Ook op school had u wel eens gehoord over het christendom (CGVS 1 p. 12). U bestelde via het internet enkele Engelstalige boekjes over het christendom via een Koreaanse organisatie (CGVS 1 p. 12). U las de boeken slechts oppervlakkig maar gaf er verder weinig aandacht aan (CGVS 1 p. 14, 15). Voorgaande is opmerkelijk daar de religie u jaren later blijkbaar wel kon overtuigen. Naarmate u ouder werd begon u als praktiserende moslim tegenstrijdigheden in de islam te zien en begon u zich af te vragen wat er met u zou gebeuren na uw dood (CGVS 1 p. 12). Tussen uw twintigste en dertigste levensjaar bleef u uw best doen om een goede moslim te zijn (CGVS 1 p. 12). Toch kreeg u meer moeite met de geestelijken in uw stad en de regels in islam (CGVS 1 p. 12, 13). Bovendien voelde u zich in de islam alsof er een vonnis boven uw hoofd hing en u als een ter dood veroordeelde op uw lot wachtte, alluderend op het hiernamaals (CGVS 2 p. 14). Zo evolueerde u langzaam aan naar iemand die niet geloofde (CGVS 1 p. 13). Het is opmerkelijk dat u het hiernamaals aanhaalt als een element dat u wegduwde van de islam. In het christendom kan u immers evenzeer in de hel terechtkomen. Ook wat betreft uw kijk op de geestelijken in Iran doet u de wenkbrauwen fronsen. Zo stelt u dat alle Ayatollah op een of andere manier corrupt waren (CGVS 1 p. 12) en u een afkeer kreeg van mensen die symbool staan voor de religie maar er zich niet naar gedragen (CGVS 1 p. 17). Gevraagd waarom u daardoor de religie in zijn geheel zou afschrijven daar er landen zijn die een gematigde islam hanteren,

stelt u dat die landen de ware kant van islam niet tonen en er geen gematigde islam bestaat (CGVS 1 p. 17, 18). Voorgaande uitspraak is echter merkwaardig daar u niet eens de Koran in zijn geheel gelezen heeft (CGVS 1 p. 18). Bovendien is het weinig ernstig dat u, iemand die als moslim opgroeide, de islam louter met corruptie, de dag des oordeels en geweld associeert en het gedrag van enkele individuen gelijkstelt met dat van de religie in zijn geheel. Temeer omdat u geconfronteerd met de verschillende pedofiliezaken bij christelijke geestelijken, verklaart nog nooit iets slechts gehoord heeft over het christendom en u in het kader van deze zaak wel de individuen aanduidt als het probleem en niet de religie zelf. Ook met betrekking tot de positie van de vrouw stelt u dat de Koran zeer onvriendelijk is en geweld toestaat (CGVS 2 p. 15). Wanneer u er op wordt gewezen dat zulke zaken ook in de Bijbel omschreven staan, stelt u ze nog niet tegengekomen te zijn en stelt u dat er mogelijks verschillen zijn tussen de twee delen (CGVS 2 p. 15), hetgeen weinig ernstig is. Ook stelt u dat de Koran een verzameling is van verhalen en er zo meer tegenstrijdigheden zijn (CGVS 2 p. 15). Met voorgaande gaat u echter voorbij dat dit ook voor de Bijbel het geval is. De twee maten en gewichten die u toepast op de islam en het christendom zijn dan ook weinig overtuigend en wijzen niet in de richting van een indringend gedachtenproces, diepgaande studie of deugdelijke reflectie voorafgaand uw bekering."

Verder duidt verwerende partij erop dat ook de verwijzing van verzoekende partij naar haar afkeer van het geweld in de islam als reden waarom zij zich tot het christendom bekeerde niet ernstig is: "Ook uw verwijzing naar uw afkeer van het geweld in de islam (CGVS 1 p. 12, 16, 17; CGVS 2 p. 15), is bezwaarlijk ernstig te noemen. U stelt dat volgens uw informatie, het christendom geen godsdienst is van geweld (CGVS 1 p. 16). U baseert zich hiervoor op de informatie die u in de huiskerk kreeg en de kerk in België (CGVS 1 p. 16). Beiden zijn echter elementen die u in uw leven zijn gekomen nadat u uw beslissing tot bekering nam en kunnen dan ook bezwaarlijk een rol hebben gespeeld in uw eigenlijke beslissing om toe te treden tot het christendom."

Tevens opmerkelijk is dat haar lezing van de Bijbel tot op heden zeer beperkt is. Door verwerende partij wordt desbetreffend op het volgende gewezen: "Hoe dan ook blijkt dat uw lezing van de Bijbel tot op heden zeer beperkt is (CGVS 1 p. 16; CGVS 2 p. 15). Dat u dan weloverwogen besloten zou hebben om te bekeren naar het christendom, is weinig ernstig. Dat u maar anderhalf jaar bekeerd bent en daardoor slechts drie delen van het Nieuwe Testament heeft gelezen (CGVS 1p. 17), doet eens te meer afbreuk aan het geloof in een oprechte bekering in uw hoofde. Een bekering is een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van een persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan. Nergens uit uw verklaringen mag blijken dat er in uw hoofde sprake is van zulke studie of reflectie."

Ook wat betreft haar verwijzing naar vergeving in het christendom als een van de hoekstenen van haar bekering tot het christendom, wordt in de bestreden beslissing uitgebreid vastgesteld dat haar verklaringen hierover niet kunnen overtuigen: "Dat de vergeving in het christendom een van de hoekstenen van uw bekering tot het christendom vormt (CGVS 1 p. 17; CGVS 2 p. 14), kan evenmin overtuigen. Vergeving neemt immers ook in de islam een centrale plaats in en ook in de islam is het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah de doorgaans voldoende om vergeven te worden. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u op de hoogte bent van deze mogelijkheid (CGVS 1 p. 18). U stelt evenwel dat er geen gelijkstelling is in de islam en uw zonden in rekening worden gebracht wanneer u dezelfde fout maakt (CGVS 1 p. 18). Dit kan echter niet gevolgd worden daar er wel degelijk vergiffenis verkregen kan worden. Voorgaande kan dan ook moeilijk bijdragen tot uw overtuigingskracht aangaande het christendom. Evenmin toont u hiermee aan dat u een indringend gedachtenproces of een periode van studie heeft doorlopen voorafgaand uw bekering tot het christendom. Van u een verstandige mens die een godsdienst kan uitpluizen en onderzoek deed, zoals u zelf stelt (CGVS 1 p. 18, 19), kan voorgaande nuance evenwel verwacht worden."

Door verwerende partij wordt dan ook terecht het volgende geconcludeerd: "Het geheel van bovenstaande zet ernstige vraagtekens bij uw beweegredenen om te kiezen voor het christendom. Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, waarna hij niet meer in een god geloofde kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. U slaagt hier echter niet in, hetgeen het geloof in een oprechte bekering danig doet afbrokkelen."

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij in dit verband dat de islam een veel grotere nadruk legt op de hel dan het christendom; dat de straffen in de Koran bijzonder gewelddadig zijn; dat het in het christendom eenvoudiger is om vergeven te worden en dat in het christendom zelfs de ergste zonden

vergeven worden indien men berouw toont; dat de ayatollahs centrale figuren van de islam zijn in Iran en het dan ook aannemelijk is dat zij hun gedrag associeert met de islam zelf; dat de pedofiliezaken bij christelijke geestelijken zich voornamelijk situeren binnen de Rooms-Katholieke Kerk, en niet in het protestantisme, en dat bovendien niet verwacht kan worden dat zij hiervan weet heeft nu *“dit geen typisch element is dat bekendgemaakt wordt aan iemand die wenst toe te treden tot het christendom of net toegetreden is”*; dat de stelling in de bestreden beslissing dat ook de Bijbel vrouwenonvriendelijk is een blote bewering betreft die op geen enkel bewijs steunt; en dat in het Nieuwe Testament, waarop de nadruk wordt gelegd in Iran en dat verzoekende partij heeft gelezen, vrouwen een belangrijkere rol kregen en met respect werden behandeld. Verzoekende partij citeert hierbij uit de Bijbel en de Koran en voegt voorts nog als bijlage bij haar verzoekschrift een analyse van de Koran (bijlage 3 van het verzoekschrift). Tevens voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een artikel dat stelt dat ook het feit dat iemand niet meedoet aan de presidentsverkiezingen in Iran aanzien wordt als een zonde waarvoor je vergeving moet krijgen (bijlage 4 van het verzoekschrift).

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met deze opmerkingen en het citeren van bepaalde passages uit de Bijbel dan wel de Koran geen enkele afbreuk doet aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat het niet ernstig is dat (i) zij het hiernamaals aanhaalt als een element dat haar wegduwde van de islam, terwijl zij in het christendom evenzeer in de hel terecht kan komen, (ii) dat zij, iemand die als moslim opgroeide, de islam louter met corruptie, de dag des oordeels en geweld associeert en het gedrag van enkele individuen gelijkstelt met dat van de religie in zijn geheel, temeer nu zij geconfronteerd met de verschillende pedofiliezaken bij christelijke geestelijken wel de individuen aanduidt als het probleem en niet de religie zelf, (iii) zij over de positie van de vrouw stelt dat de Koran zeer onvriendelijk is en geweld toestand, maar, erop gewezen dat zulke zaken ook in de Bijbel omschreven staan, verklaart dat zij deze zaken nog niet is tegengekomen en dat er mogelijks verschillen zijn tussen de twee delen, (iv) zij stelt dat de Koran een verzameling is van verhalen en er zo meer tegenstrijdigheden zijn, terwijl dit ook voor de Bijbel het geval is, (v) zij verwijst naar haar afkeer van het geweld in de islam en stelt dat volgens haar informatie het christendom geen godsdienst is van geweld, doch zich baseert op elementen die in haar leven zijn gekomen nadat zij haar beslissing tot bekering nam waardoor deze dan ook bezwaarlijk een rol kunnen hebben gespeeld in haar eigenlijke beslissing om toe te treden tot het christendom, (vi) haar lezing van de Bijbel tot op heden zeer beperkt is, nu zij enkel drie delen van het Nieuwe Testament heeft gelezen, en (vii) zij stelt dat vergeving in het christendom één van de hoekstenen van haar bekering tot het christendom vormt, nu dit immers ook in de islam een centrale plaats in en ook in de islam het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah doorgaans voldoende is om vergeven te worden en haar stelling dat er geen gelijkstelling is in de islam en haar zonden in rekening worden gebracht wanneer zij dezelfde fout maakt, niet gevolgd kan worden daar er wel degelijk vergiffenis verkregen kan worden.

Vervolgens moet er op worden gewezen dat ook de snelheid waarmee verzoekende partij haar bekeringsproces heeft doorlopen allerminst geloofwaardig is en geen blijk doet geven van een oprechte bekering tot het christendom.

Meer bepaald wijst verwerende partij dienaangaande op het volgende: *“Zo stelt u dat A. (...) in de winter van 1397 (22 december 2018 – 20 maart 2019) naar uw lessen kwam (CGVS 1 p. 13). Na zes maanden vertelde u hem over uw twijfels over de islam, waarop hij u een film aanraade over het leven van Jezus (CGVS 1 p. 13). U was onder de indruk en besloot na meer met hem gesproken te hebben en een droom gehad te hebben om u op 15 Khordad 1398 (5 juni 2019) te bekeren (CGVS 1 p. 13). Drie dagen later ging u met A. (...) naar de huiskerk (CGVS 1 p. 13). Gelet op het gegeven dat het zes maanden duurde vooraleer er voldoende vertrouwen geweest zou zijn tussen u en A. (...) (CGVS 1 p. 13), mag de snelheid waarmee u bekeerde, na het zien van een film en het hebben van een droom (CGVS 1 p. 13), verbazen. Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Zoals reeds bovenaan uiteengezet, blijkt niet dat er een deugdelijke studie vooraf is gegaan aan uw bekering. Dat u dan ook nog eens na drie dagen werd verwelkomt in de huiskerk van A. (...) (CGVS 1 p. 13) zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen is allerminst ernstig en getuigt derhalve niet van een oprechte diepgaande bekering. Gelet op de risico's die verbonden zijn met een huiskerkgang of de organisatie ervan valt het overigens niet te begrijpen dat A. (...) u reeds drie dagen na uw vermeende bekering – en gelet op het gebrek aan een diepgaande studie – zou toelaten op een viering. Ook het gegeven dat u amper twee maanden na uw vermeende bekering, op 1 Shahrivar 1398 (23 augustus 2019), zich zou laten dopen is merkwaardig te noemen (CGVS 1 p. 19). Men zou immers van u kunnen verwachten dat vooraleer u het heilige Sacrament dat het doopsel is, tot u neemt, zich zou*

verdiepen in uw nieuwe religie. Dat u dit niet deed, doet eens te meer twijfels rijzen over de oprechtheid van uw bekering.”

Verzoekende partij betoogt weliswaar dat het hele denkproces voor haar bekering wel degelijk meerdere maanden in beslag heeft genomen, erop duidend dat zij en A. *“reeds twee maanden na hun ontmoeting over het christendom (spraken), en geen zes”* en dat zij *“(p)as na ongeveer vijf maanden (...) over zijn droom (sprak) en (...) A. hem een film over het christendom aan(raadde)”*. De Raad duidt er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat haar gesprekken met A. over het christendom in de eerste zes maanden na hun kennismaking in de winter van 1397 (22 december 2018 – 20 maart 2019) beperkt waren en dat het pas toen er na zes maanden voldoende vertrouwen was dat verzoekende partij A. vertelde over haar twijfels over de islam en dat zij en A. vaker met elkaar over het christendom begonnen te praten (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 13). Het is dan ook wel degelijk ten zeerste opmerkelijk dat verzoekende partij reeds op 15 Khordad 1398 (5 juni 2019) besloot zich te bekeren (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 13). Zulks geeft allerm minst blijk van een moeilijke fase van introspectie en reflectie noch van een grondige studie vooraf, hetgeen nochtans mag worden verwacht van iemand die zich afkeert van de islam en zich opnieuw tot een andere godsdienst wendt. In dit licht is het wel degelijk eveneens onaannemelijk dat verzoekende partij reeds na drie dagen werd verwelkomd in de huiskerk van A. zonder dat zij zich op ernstige wijze in haar nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of zichzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen, en, gelet op de risico's die verbonden zijn met een huiskerkgang of de organisatie ervan, dat A. haar reeds drie dagen na haar vermeende bekering zou toelaten op een viering.

Daarnaast moet nog worden gewezen op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij er evenmin in slaagt een grondige kennis aangaande haar nieuw gekozen geloof tentoon te stellen. Verwerende partij doet desbetreffend volgende pertinente vaststellingen: *“Waar u er niet in geslaagd bent te overtuigen van uw beweegredenen voor uw bekering, slaagt u er evenmin in een grondige kennis tentoon te stellen. U bent evenwel in staat om enkele feestdagen te benoemen (CGVS 1 p. 19, 20), hetgeen als een minimum gezien mag worden en vlot te studeren is. Echter wanneer er dieper wordt ingegaan op een feestdag als Pinksteren, een van de belangrijkste dagen voor het christendom, blijkt uw kennis beperkt. Zo werd er u gevraagd wie er een belangrijke toespraak hield bij Pinksteren, hetgeen u niet weet (CGVS 1 p. 19). Voorgaande vormt nochtans de start van het verspreiden van de blijde boodschap. De apostel Petrus nam namelijk het woord en maande de aanwezige menigte aan om zich door middel van het doopsel te keren tot Jezus om vergeving van hun zonden te verkrijgen. Drieduizend mensen gaven gehoor aan zijn oproep. Niet in het minst een opmerkelijke gebeurtenis binnen het christendom. Wanneer u gevraagd werd naar de wetten in het christendom, verwijst u naar de Tien Geboden van Mozes (CGVS 1 p. 17). U komt echter met slechts zes geboden op de proppen en blijkt niet te weten waar in de Bijbel deze terug te vinden zijn (CGVS 1 p. 17). Bovendien verwijst u naar zaterdag als de heilige dag (CGVS 1 p. 17), hetgeen sinds het jaar 321 in het vroegere Romeinse rijk niet meer het geval is en u als trouwe kerkganger die elke zondag naar de kerk gaat (CGVS 1 p. 16, 19) toch wel zou mogen weten. Bovendien wordt er in de Tien Geboden gewag gemaakt van de dag des Heren en geenszins over ‘zaterdag’ gesproken daar de benamingen van de dagen van de week ten tijde van het Oude Testament simpelweg niet bestonden.”*

Met het betoog dat zij wel wist wat er op Pinksteren werd gevierd en dat zij, afgezien van één aspect dat zij niet wist, namelijk dat de apostel Petrus het woord nam, spontaan informatie kon geven over Pinksteren en blijk gaf van een grondige kennis, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde lacune in haar kennis over de feestdag. Dat zij in gebreke blijft wanneer dieper wordt ingegaan op een belangrijke feestdag als Pinksteren, toont aan dat haar kennis ingestudeerd is en niet werd verworven vanuit een oprechte interesse in het christendom.

Waar verzoekende partij daarnaast opwerpt dat haar nooit naar meer geboden werd gevraagd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij in dit verband het volgende verklaarde op het Commissariaat-generaal: *“Ooit gehoord van die wetten? Ja. Je mag niet bedriegen, niet liegen, goed zijn met je ouders, je mag geen valse getuigenissen afleggen. Enkel in god geloven en geen andere goden. Dat zijn de tien geboden van Mozes”* (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 17). Hieruit blijkt dan ook dat haar antwoord exhaustief was. Redelijkerwijze mag worden aangenomen dat indien verzoekende partij alle tien geboden kent, zij spontaan alle tien geboden zou opnoemen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom haar zou moeten zijn gevraagd of zij nog andere geboden kende.

Waar zij het feit dat zij niet weet waar in de Bijbel de Tien Geboden terug te vinden zijn tracht te vergoelijken door de uitleg dat zij voorlopig enkel het Nieuwe Testament las en dat de Tien Geboden zich

in het Oude Testament bevinden, meent de Raad dat het in het licht van de door haar beweerde interesse in het christendom allerm minst aannemelijk is dat verzoekende partij enkel nog maar in het Nieuwe Testament las. Zij het overigens onderstreept dat zij op het moment van haar eerste persoonlijk onderhoud van 13 april 2021 – bijna twee jaar na haar vermeende bekering in Iran, waar zij volgens haar verklaringen over een Bijbel beschikte (notities CGVS d.d. 12/05/2021, p. 13), en ruim zes maanden na haar aankomst in België – nog steeds niet het volledige Nieuwe Testament had gelezen en slechts drie delen ervan las, dit terwijl zij nochtans zelf het belang van het Nieuwe Testament in het protestantisme benadrukt (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 16-17).

Daar waar verzoekende partij nog stelt “*dat het Oude Testament in Exodus 20 wel degelijk naar zaterdag verwijst en niet naar zondag*” en desbetreffend verwijst naar informatie afkomstig van Wikipedia, stelt de Raad echter vast dat ook volgens de informatie van verzoekende partij zondag, en niet zaterdag, in het christendom een rustdag en heilige dag is. Ook deze informatie bevestigt dat in de eerste eeuwen van het christendom de viering van de Dag des Heren verschoven is van de zevende dag van de week (zaterdag) voor het gedenken van de schepping, naar de eerste dag van de week, de zondag, voor het gedenken van de wederopstanding (zie <https://nl.wikipedia.org/wiki/Zondagsheiliging>). In dat licht is het dan ook wel degelijk bevreemdend dat verzoekende partij verwijst naar zaterdag als de heilige dag (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 17), hetgeen sinds het jaar 321 in het vroegere Romeinse rijk niet meer het geval is en zij als trouwe kerkganger die elke zondag naar de kerk gaat (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 16, 19) zou mogen weten.

Wat betreft het verweer van verzoekende partij dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de kennis over het christendom waarvan zij wel blijk gaf, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De Raad merkt op dat het gegeven dat verzoekende partij bepaalde zaken over het christendom wel wist geen enkele afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in haar verklaringen over het christendom. De vaststelling dat verzoekende partij het antwoord schuldig moet blijven wanneer dieper wordt ingegaan op bepaalde aspecten van het christendom, wijst op het ingestudeerde karakter van de door haar geëtaleerde kennis en getuigt allerm minst van een oprechte interesse in het christendom.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran, blijkt ten slotte tevens uit haar gebrekkige kennis over de beweegredenen van haar mede huiskerkgenoten om te bekeren. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend immers het volgende vastgesteld: “*Zo blijkt u niet te weten wanneer M. (...) bekeerde, wie haar begeleidde, of zij gedoopt werd, en op welke manier haar bekering evolueerde (CGVS 2 p. 8, 9). Voorgaande mag verbazen daar u net omwille van jullie bekering samen jullie land van herkomst ontvluchtte en samen in België internationale bescherming vroegen, samen naar de kerk gaan en samen een religieuze website zouden runnen. Dat jullie enkel over recente gebeurtenissen spreken en dit soort zaken u persoonlijke vragen lijken (CGVS 2 p. 8), is weinig ernstig. Ook over de man die de rechtstreekse aanleiding was voor uw bekering en voorganger was in uw huiskerk, A. (...), blijkt u niet te weten wanneer hij bekeerde of op welke wijze dat proces voor hem gegaan is (CGVS 2 p. 10, 11). Evenmin blijkt u te weten waar hij zijn kennis vandaan haalde. Dat u het hem niet gevraagd heeft omwille van culturele redenen daar dit persoonlijke vragen zijn (CGVS 2 p. 10), is weinig overtuigend. Er kan binnen de Iraanse context, waar voorzichtigheid voor dit soort zaken geboden is, toch wel verwacht worden dat u zulke zaken zou vragen, al was het maar om voor uzelf enig beeld te kunnen schetsen van de man. Tot overmaat blijkt u ook nog weinig geïnteresseerd in zijn lot (CGVS 2 p. 10). Uw desinteresse in uw mede-lotgenoot en de man die u begeleidde tijdens uw bekering, zegt veel over uw engagement binnen uw vermeende kerkgemeenschap in Iran. Uw desinteresse, doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.*”. Een loutere herhaling van haar uitleg dat dergelijke vragen persoonlijk zijn, biedt geenszins soelaas. Ook het argument dat het uitwisselen van dergelijke informatie risicovol is, volstaat geenszins om te verklaren waarom zij hiernaar niet heeft gevraagd. Immers is het geenszins ernstig dat verzoekende partij enerzijds wel het risico zou nemen om in Iran een huiskerk te frequenteren en zelfs vieringen bij haar thuis te laten doorgaan, doch anderzijds geen interesse zou tonen in het bekeringsproces van M. en A..

2.2.7. De Raad wijst erop dat, aangezien aan de geloofsactiviteiten en de bekering van verzoekende partij in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zij omwille van haar geloofsactiviteiten en bekering in Iran zou hebben gekend.

Dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bovendien bevestigd door volgende vaststellingen in de bestreden beslissing.

Inzake de door haar beweerde inval door het Ettelaat in de huiskerk wordt immers het volgende gemotiveerd: *“Voorts moet er op gewezen worden dat uw verklaringen aangaande uw huiskerk en de inval ervan evenmin kunnen overtuigen. Zo mag het verbazen dat jullie onder elkaar geen afspraken hadden gemaakt voor wanneer er iets zou misgaan. Enkel toen er vieringen bij u thuis plaatsvonden, hadden jullie een mogelijkheid om via het dak te vluchten indien dat nodig mocht zijn (CGVS 2 p. 13). Op de andere locaties beschikten jullie niet over vluchtroutes (CGVS 2 p. 13), hetgeen bevreemdend is voor een groep die op illegale wijze een religie zou beleven. Temeer omdat u zelf aangeeft dat agenten in Iran zich met de kleinste details moeien (CGVS 1 p. 8). Dat u wanneer er daadwerkelijk iets misging dan geen gebruik zou maken van uw vooraf afgesproken vluchtroute (CGVS 1 p. 14), tart alle verbeelding. Immers mag er van een overheidsorgaan als het Ettelaat (ministerie van informatie) verwacht worden dat wanneer zij een huiskerk binnenvalt, hiertoe voldoende manschappen zou inzetten indien er leden op vlucht slaan. Dat zij slechts met drie personen uw huiskerk zou binnenvallen (CGVS 1 p. 14), is weinig ernstig. Zo ook uw verklaring dat zij zouden aanbellen (CGVS 1 p. 13, 14), waardoor zij u en de overige leden nog de kans zouden bieden om te vluchten. Dat u dan ook nog eens via de voordeur zou ontvlucht zijn (CGVS 1 p. 13, 14), mist alle geloofwaardigheid. Er mag immers van een organisatie als het Ettelaat verwacht worden dat ten minste een van hen jullie buiten zou opwachten indien jullie daadwerkelijk via de trap en uw voordeur naar buiten zouden lopen. Dat dit niet het geval zou geweest zijn, doet danig afbreuk aan het geloof in uw verklaringen en zet ernstige vraagtekens bij uw verklaring dat men uw huiskerk zou zijn binnengevallen. Hetgeen voorafgaat noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering aanwezig geweest te zijn bij een inval van het Ettelaat op een huiskerk.”*

Daar waar verzoekende partij oppert dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat er voorzorgsmaatregelen werden getroffen en dat dan ook bezwaarlijk beweerd kan worden dat zij geen afspraken zouden hebben gemaakt, bemerkt de Raad dat uit haar verklaringen weliswaar blijkt dat zij maatregelen namen om het risico op ontdekking te verkleinen, doch geenszins dat zij, op de afgesproken vluchtroute wanneer de vieringen bij verzoekende partij plaatsvonden na, afspraken hadden gemaakt voor wanneer er iets zou misgaan (zie notities CGVS d.d. 12/05/2021, p. 13).

Daarnaast werpt verzoekende partij nog op dat verwerende partij *“deze vermeende werkwijze van het Ettelaat op geen enkele bron steunt en bijgevolg een blote bewering is”*. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een aantal getuigenissen van andere bekeerde Iraanse christenen waaruit blijkt dat het Ettelaat wel vaker aanbelt of op de deur klopt in een kleinere groep van drie of vijf personen (bijlage 5 van het verzoekschrift). De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat de meeste getuigenissen geen betrekking hebben op een inval in een huiskerk, maar op een huiszoeking bij en/of arrestatie van één of twee personen. Dergelijke situatie kan dan ook niet vergeleken worden met een inval in een huiskerk waar meer personen aanwezig zijn, en waarbij dan ook aangenomen kan worden dat Ettelaat voldoende manschappen zou inzetten indien er leden op de vlucht slaan en niet zonder meer zouden aanbellen en hen zo de kans zouden bieden om te vluchten. Ook uit de enkele getuigenissen die verzoekende partij bijbrengt en waarin gewag wordt gemaakt van invallen in een huiskerk door het Ettelaat, blijkt dat er telkens een groter aantal agenten werd ingezet bij de inval dan de drie agenten waarvan verzoekende partij melding maakte.

Dat aan de door haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar aanwezigheid bij een huiskerk geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit haar nalaten om zich te informeren over de zaak die tegen haar zou lopen in Iran. Door verwerende partij wordt in dit verband op het volgende gewezen: *“Vervolgens mag het verbazen dat u uw zaak in Iran niet verder zou opvolgen, hoewel u verklaart dat er wel degelijk eentje loopt bij de rechtbank in Iran (CGVS 1 p. 6). U weet evenwel niet bij welke rechtbank u een zaak zou hebben lopen (CGVS 1 p. 6). U stelt te weten dat u een dossier bij het Ettelaat heeft omdat een vriend van uw broer het gezien zou hebben (CGVS 1 p. 6) maar kan u deze vriend niet bij naam noemen (CGVS 1 p. 6). Voorgaande is des te meer opmerkelijk daar de man u op de hoogte zou gebracht hebben over het gevaar dat u liep in Iran, waarop u het land verlaten zou hebben (CGVS 1 p. 6). Hoe dan ook kan er van u verwacht worden dat u zich afdoende zou informeren en hiertoe stappen zou ondernemen. Al was het maar om uw familie te vrijwaren. U blijkt niet eens een advocaat geconsulteerd te hebben (CGVS 1 p. 7). Gevraagd waarom u geen enkele stap heeft ondernomen in uw zaak en waarom u er niets over weet (CGVS 1 p. 7), stelt u dan weer dat het geen normale zaak is en dat een advocaat er niets aan kan veranderen (CGVS 1 p. 7). Hoe dan ook kan er van u verwacht worden enige interesse te hebben in wat er u mogelijks boven uw hoofd zou hangen. Uw desinteresse doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u opeens via uw broer een advocaat geraadpleegd heeft (CGVS 2 p. 4) hetgeen weinig overtuigend is. Ook nu kan u geen naam geven (CGVS 2 p. 4). Enig objectief bewijs van deze consultatie of een bewijs waaruit kan blijken dat er een zaak tegen u loopt legt u ook niet neer (CGVS 1 p. 6). Bijkomend is het bevreemdend dat u bij de DVZ met geen*

woord heeft gesproken over een zaak die tegen u gestart zou zijn of loopt (vragenlijst CGVS, vraag 2). Dit werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd. Dat u die informatie op dat moment niet gehad zou hebben (CGVS 1 p. 7), is weinig ernstig. Temeer omdat u verklaart dat men vlak na uw vertrek tot tweemaal bij uw thuis geweest zijn (CGVS 2 p. 5). Wat voorafgaat doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.”

Verzoekende partij stelt in dit verband dat zij wou vermijden dat iemand van haar familie gevaar zou lopen en dat zij zich niet verder informeerde naar de stand van haar dossier. De Raad is evenwel van oordeel dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt, eventueel met de hulp van in dit geval een advocaat en/of de broer, om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie, wijst op een grove desinteresse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dat zij pas nadat op deze mogelijkheid wordt gewezen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud contact opneemt met een Iraanse advocaat, is dan ook geenszins ernstig.

Waar verzoekende partij meent dat het evenmin mag verbazen dat haar broer de naam van zijn vriend geheim houdt, nu de vriend in kwestie het Ettelaat heeft verraden door informatie door te geven, duidt de Raad er evenwel op dat deze persoon verzoekende partij op de hoogte zou hebben gebracht over het gevaar dat zij liep in Iran, waarop zij het land verlaten zou hebben (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 6), waardoor het geenszins geloofwaardig is dat zij zijn naam niet zou kennen.

Waar wordt opgemerkt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gesproken over een zaak die tegen haar gestart zou zijn of loopt, voert verzoekende partij aan dat zij “*duidelijk (verklaarde) dat Ettelaat zelf geen rechtbank is, waardoor er verwarring ontstaan was in zijn hoofde op DVZ*”. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal duidelijk aangaf dat er een zaak tegen haar loopt in Iran, bij haar weten niet bij een gewone rechtbank maar bij de rechtbank van het Ettelaat (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 7). In dat licht is het dan ook wel degelijk opmerkelijk dat verzoekende partij op de vraag of er tegen haar een proces voor een rechtbank is gestart zonder meer “*Neen*” antwoordt (zie administratief dossier, stuk 8, ‘deel DVZ’, vragenlijst CGVS, vraag 3.2).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.8. De Raad duidt er verder op dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van het in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen.

Verzoekende partij kan dan ook allerminst volstaan met het betoog dat zij zeer snel stappen ondernam om in België haar geloof te belijden, waarbij zij verwijst naar een e-mail d.d. 13 december 2020 waaruit blijkt dat zij contact opnam met de pastoor van een protestantse kerk in Marcinelle (bijlage 6 van het verzoekschrift), het bijbrengen van verschillende getuigenissen van pastoors en andere leden van haar geloofsgemeenschap waarin de toewijding waarmee verzoekende partij haar geloof in België belijdt en haar actieve deelname aan het kerkleven wordt benadrukt (bijlagen 7-10 en 14 van het verzoekschrift en stuk 2 van de aanvullende nota) en het neerleggen van verschillende foto’s van haar doopsel en haar kerkleven (bijlage 11 van het verzoekschrift), om aan te tonen dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom.

2.2.9. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar geloofsactiviteiten in België en/of haar christelijke activiteiten op Facebook of haar website een terugkeer naar Iran dient te vrezen.

In de bestreden beslissing worden in dit verband immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: “U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen (CGVS 1 p. 4, 18; CGVS 2 p. 8, 15) en Bijbelstudie (CGVS 1 p. 19) of omwille van uw christelijke activiteiten op Facebook of uw website (CGVS 1 p. 3, 4, 5, 10; CGVS 2 p. 3, 5, 6, 9). U verklaart in dit kader 5.000 Facebook volgers te hebben (CGVS 2 p. 3). M. (...), met wie u samen een website host, zou over 3.000 Facebook volgers beschikken (CGVS 2 p. 3). Voorgaande komt echter niet overeen met de data die beschikbaar is op jullie profielen. Zo blijkt uit het profiel van M. (...) dat zij over 1.400 volgers beschikt waar het aantal volgers op uw profiel niet zichtbaar is. Hoe dan ook moet er op gewezen worden dat het mogelijk is om tegen betaling het aantal volgers op een Facebookprofiel op te krikken. Wanneer er wordt gekeken naar de activiteiten op uw profiel, zoals het aantal likes op uw posts, moet worden opgemerkt dat dit geen toonbeeld is van grote activiteit op uw profiel. Eenzelfde conclusie moet gemaakt worden omtrent het Youtube en Twitterkanaal dat u sinds uw laatste persoonlijk onderhoud bent gestart. Uit voorgaande kan dan ook niet opgemaakt worden dat uw profiel de proporties van dat van een influencer aanneemt. Hoe dan ook kan er van u verwacht worden dat u bij een terugkeer naar Iran uw profiel verwijdt.

Wat betreft uw website moet er worden opgemerkt dat gelet op uw beperkte kennis en lezing van de Bijbel, het merkwaardig is dat u een website zou hosten met als doel te prediken en de vragen van christenen die Farsi spreken te beantwoorden (CGVS 1 p. 3). Uit de gegevens van de website blijkt dat de domeinnaam op 25 januari 2021 werd geregistreerd. Hoewel uw foto inderdaad terug te vinden is op de site, valt uw naam nergens te bespeuren. Ook niet bij de domeinregistratie. U toont voor het overige op geen enkele manier aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten op het internet, evenmin dat u hiermee in de problemen zou komen. Voorgaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u hiermee begonnen bent met het doel uw verzoek om internationale bescherming kracht bij te zetten. Wat er ook van zij, er kan van u verwacht worden dat u bij een terugkeer naar Iran, uw website afsluit.

Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Om diezelfde redenen kan evenmin worden aangenomen dat verzoekende partij louter omwille van haar kerkgang in België -zoals die o.a. blijkt uit de bij de aanvullende nota gevoegde nieuwsbrief van de protestantse kerk van Spa- bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die van aard zijn op het voorgaande een ander licht te werpen.

Inzake de bemerking in de bestreden beslissing dat gelet op haar beperkte kennis en lezing van de Bijbel het merkwaardig is dat zij een website zou hosten met als doel te prediken en de vragen van christenen die Farsi spreken te beantwoorden, wijst verzoekende partij erop dat zij hiervoor zelf vragen stelt aan de leden van de kerk in België, om vervolgens te kunnen antwoorden op de vragen die haar gesteld worden via de website. Dit wordt ook bevestigd in de getuigenis van de pastoor van de kerk “*Paroisse de Verviers-Laoureux et Spa*” (zie bijlage 8 van het verzoekschrift). De Raad bemerkt evenwel dat dit geen enkele afbreuk doet aan het gegeven dat het bijzonder opportunistisch overkomt dat verzoekende partij met haar eigen beperkte kennis en lezing van de Bijbel een website host met als doel te prediken en de vragen van christenen die Farsi spreken te beantwoorden (notities CGVS d.d. 13/04/2021, p. 4).

Verzoekende partij betoogt voorts dat zij wel degelijk een risico loopt omwille van de christelijke inhoud op haar sociale media en haar website, waarbij zij erop wijst dat de activiteiten op haar sociale media en de website een groot bereik hebben en dag na dag nog groeien. Immers blijkt uit het rapport van Cedoca “Internetmonitoring en sociale media”, dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1), dat oppositieactiviteiten van Iraniërs in het buitenland op sociale media door het Iraanse regime worden opgevolgd en dat dit risico hoger is voor bepaalde profielen, waaronder religieuze minderheden, waartoe verzoekende partij behoort. Het risico is bovendien evenredig met de aard van de kritiek en het aantal volgers dat men heeft. Verzoekende partij benadrukt in dit verband dat het aantal volgers van haar website en op sociale mediakanalen ondertussen exponentieel is gegroeid. Verzoekende partij voegt informatie toe, als bijlage bij haar verzoekschrift en haar aanvullende

nota, over het bereik van haar website en sociale media, stellende dat het aantal volgers ondertussen exponentieel is toegenomen (bijlage 12 van het verzoekschrift en bijlage 1 bij de aanvullende nota). Tevens duidt zij erop dat op haar website een link staat naar o.a. haar Facebookprofiel. De Raad bemerkt evenwel dat uit de thans bijgebrachte informatie over het bereik van haar website en sociale media evenmin kan worden besloten dat haar profiel de proporties aanneemt van dat van een *influencer*. Dat het aantal jaarlijkse bezoekers van haar website 18.535 bedraagt en het aantal interacties op de site 71.458, hetgeen volgens verzoekende partij net als de bijgebrachte *screenshot* van de ranking van de website in de Google zoekresultaten aantoont dat haar website erg populair is en alsmaar hoger zal ranken in de zoekresultaten, volstaat niet om zulks aan te tonen, temeer nu dit cijfer niets zegt over het aantal unieke bezoekers van de website en dus het effectieve bereik ervan. Ook het feit dat bepaalde Facebookposts tientallen keren werden *geliket*, haar aantal volgers op Youtube naar 505 steeg, en een filmpje op haar YouTube-kanaal op drie maanden tijd 831 keer werd bekeken, volstaat geenszins om te besluiten dat haar profiel de proporties aanneemt van dat van een *influencer*. Evenmin volstaat het gegeven dat haar Telegramgroep "A. (...) *housechurch*" 417 leden telt om zulks aan te tonen. Ook het aantal volgers dat haar Twitterkanaal heeft, 626, geeft geenszins blijk van een dermate groot bereik waardoor het risico bestaat dat zij reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten is gekomen. Met de algemene opmerking in de aanvullende nota omtrent "*het hoge bereik van verzoekers sociale media*", hetgeen overigens gelet op de door verzoekende partij genoemde aantallen relatief is, toont verzoekende partij evenmin het tegendeel niet aan.

De Raad onderstreept dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt dat zij reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten is gekomen. Gelet op het gebrek aan innerlijke overtuiging inzake haar voorgehouden bekering tot het christendom, mag van haar wel degelijk verwacht worden dat zij de website afsluit bij een eventuele terugkeer naar Iran, alsook eventuele christelijke boodschappen van haar sociale media(kanalen) verwijderd. Het actief en uitgebreid tentoonspreiden van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België en het door verzoekende partij (voornamelijk recent) ook op sociale media extra in de verf zetten ervan, zoals het feit dat zij recent op Twitter publiekelijk aankondigde dat zij lid is van de protestantse kerk in Spa, strekt er duidelijk louter toe om op deze basis de vluchtelingenstatus te (trachten te) bekomen. Haar verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie, en haar betoog dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar website afsluit en haar geloof verbergt teneinde vervolging te vermijden, is *in casu*, gelet op het gebrek aan innerlijke overtuiging (wat betreft de door haar voorgehouden bekering), niet dienstig. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas is het bij de aanvullende nota gevoegde artikel van de website "*Article 18*" aangaande de (strafrechtelijke) vervolging van bekeerde christenen in Iran evenmin ter zake relevant.

2.2.10 Gelet op wat voorafgaat, kan door de Raad niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door de Iraanse autoriteiten en/of haar omgeving.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het per aanvullende nota neergelegde arbeidscontract voor onbepaalde duur van verzoekende partij heeft louter betrekking op haar werk hier in België, hetgeen irrelevant is bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het heeft geen uitstaans met de beoordeling van verzoekende partij haar situatie in haar land van herkomst Iran en kan dus ook niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 april 2021 en 12 mei 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS